

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 4009/2023
07.02.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Бранке Дражић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници из радног односа тужиља АА из ..., ББ из ..., ВВ из села ..., општина ..., ГГ из ... и ДД из ..., чији је заједнички пуномоћник Лазар Ђендић, адвокат из ..., против туженог Универзитетског клиничког центра Србије, Београд, кога заступа законски заступник Државно правобранилаштво са седиштем Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизијама тужиља и туженог изјављеним против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2025/23 од 19.05.2023. године, у седници одржаној 07.02.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиља изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2025/23 од 19.05.2023. године у делу става првог изреке, којим је одбијена као неоснована жалба тужиља и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 1878/21 од 01.02.2023. године у ставу осамнаестом изреке, као и ставу трећем изреке.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиља изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2025/23 од 19.05.2023. године у делу означеном у претходном ставу изреке.

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2025/23 од 19.05.2023. године у ставу другом изреке.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2025/23 од 19.05.2023. године у ставу другом изреке.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1878/21 од 01.02.2023. године, ставом првим изреке, дозвољено је објективно преиначење тужбе учињено поднеском тужиља од 25.08.2021. године. Ставовима другим, петим, осмим, једанаестим и четрнаестим изреке, обавезан је тужени да тужиљама за временски период од марта закључно са децембром 2018. године исплати на име разлике између минималне и исплаћене зараде за стандардни учинак и време проведено на раду износе главнице, са

законском затезном каматом, на начин како је то означено у тим ставовима изреке. Ставовима трећим, четвртим, шестим, седмим, деветим, десетим, дванаестим, тринаестим, петнаестим и шеснаестим изреке, одбијен је тужбени захтев којим су тужиље тражиле да им тужени за временски период од марта 2018. године закључно са фебруаром 2021. године, на име неисплаћене накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора исплати износе главнице са законском затезном каматом, на начин одређен у тим ставовима изреке. Ставом седамнаестим изреке, одбијен је предлог туженог да се Република Србија, Министарство финансија и Републички фонд за здравствено осигурање позову у својству умешача на страни туженог. Ставом осамнаестим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје парничне трошкове. Ставом деветнаестим изреке, тужиље су ослобођене плаћања судских такси.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2025/23 од 19.05.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиља и потврђена првостепена пресуда у ставовима трећем, четвртном, шестом, седмом, деветом, десетом, дванаестом, тринаестом, петнаестом, шеснаестом и осамнаестом изреке. Ставом другим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставовима другом, петом, осмом, једанаестом и четрнаестом изреке. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиља за накнаду трошкова другостепеног поступка као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиље и тужени су благовремено изјавили ревизије због погрешне примене материјалног права, с позивом на члан 404. ЗПП.

Тужиље побијају пресуду у делу става првог изреке, којим је одбијена њихова жалба и потврђено решење о трошковима поступка садржано у ставу осамнаестом изреке првостепене пресуде, те у ставу трећем изреке.

Тужени побија пресуду у ставу другом изреке.

Тужиље су поднеле одговор на ревизију туженог.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Одредбом члана 420. став 6. ЗПП прописано је да се у поступку поводом ревизије против решења сходно примењују одредбе овог закона о ревизији против пресуде.

Другостепена пресуда у делу о главној ствари, који се побија ревизијом туженог, не одступа од судске праксе и правног схватања израженог у одлукама ревизијског суда, којима је расправљено питање права запослених у јавним службама на исплату додатка на плату до минималне зараде, у ситуацији када се запосленима по

утврђеном коефицијенту радног места врши обрачун и исплата зараде која је нижа од минималне зараде.

Одлука о парничном трошковима условљена је потребом предузимања процесних радњи за успех у парници, тако да је у сваком конкретном случају условљена претпроцесним и процесним држањем странака.

Из изнетих разлога, нису испуњени напред наведени законски услови за одлучивање о ревизијама као о посебним, па је одлука у ставовима првом и трећем изреке донета на основу одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност изјављених ревизија као редовних на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је утврдио да су ревизије недозвољене.

У парницама из радних односа, ревизија је по одредби члана 441. ЗПП увек дозвољена само у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. У имовинскоправним споровима, какав је предметни, за дозвољеност ревизије меродаван је општи режим из одредбе члана 403. став 3. ЗПП, по којој ревизија није дозвољена ако вредност предмета спора добијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

По члану 28. став 1. ЗПП, ако је за утврђивање стварне надлежности права на изјављивање ревизије и у другим случајевима прописаном у овом закону меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева. По ставу 2. овог члана закона, камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка, не узимају се у обзир ако не чине главни захтев.

Тужба је поднета 18.03.2021. године, а вредност предмета спора по тужби формалних супарничара (члан 205. став 1. тачка 2. ЗПП) АА од 7.404,04 динара, ББ од 8.203,01 динара, ВВ од 9.135,14 динара, ГГ од 5.383,72 динара и ДД од 7.270,89 динара очигледно не прелази имовински цензус који омогућује изјављивање ревизије.

Такође, против одлуке о трошковима поступка, као споредном потраживању, ревизија није дозвољена.

Из изнетих разлога, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је у ставовима другом и четвртом изреке.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**